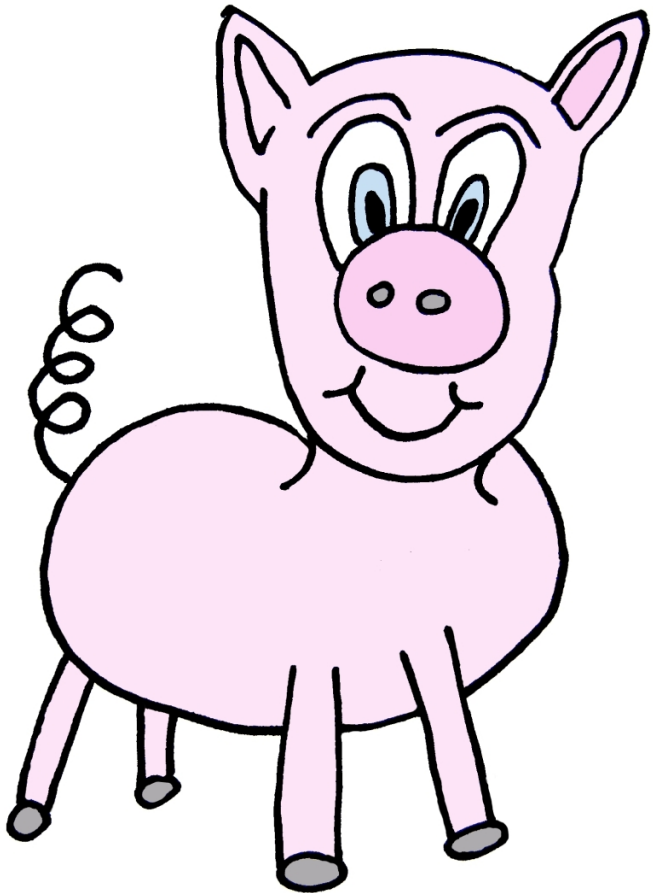

Thomas en Valentijn

Ana Sánchez de Abajo en Adrie Berg

Voor Pek.

Inhoud

De Markt.....	1
Oink, Oink.....	5
De ruil.....	9
Floor.....	15
Herman.....	19
Gevonden.....	25
Ontdekt	29
Verdwenen.....	33

De Markt

Een lange tijd geleden arriveerde de jonge boer Thomas, na een lange tocht, in een klein afgelegen dorpje. Thomas was een ondernemende, moedige man die samen met zijn vrouw Miranda een nieuw bestaan wilde opbouwen. Ze hadden een kleine boerderij gekocht en het enige wat nog ontbrak waren de dieren.

Op een ochtend stond Thomas vroeg op en vertrok, met ferme pas, naar een nabij gelegen dorp. Dit dorp had een grote veemarkt waar allerlei dieren verkocht werden.

De markt was enorm groot, met ontzettend veel gangen die Thomas als een doolhof langs nieuwe geuren en vreemde geluiden voerden.

Op de markt verkochten ze ontzettend veel dieren en Thomas moest even rustig mediteren welke dieren hij nodig had om zijn leven op de boerderij goed te beginnen. Hij had niet zo veel geld, dus hij moest zich goed bedenken welke dieren het meest nuttig waren en welke hij het meest gunstig kon aanschaffen.

Tijdens zijn tocht over de markt waren de eerste dieren dat hij tegenkwam de kippen. Het waren rustige kippen, redelijk dik, met zachte veren en een oranje snavel die je al vanaf een afstandje kon zien glimmen. Thomas bedacht zich snel dat deze dieren eenvoudig te verzorgen waren en zag het al helemaal voor zich dat hij iedere morgen verse eieren kon rapen. Hij besloot een mooi paartje te kopen.

In het volgende kraampje zag hij een aantal schapen met een dikke vacht van zachte witte wol. Deze wol kon Miranda goed gebruiken om lekker warme kleding mee te maken. Zonder verder te twijfelen kocht hij een paar schapen en liep verder over de markt.

Aan het einde van het pad hoorde hij een bekend geluid, *'miauw, miauw!'*. Thomas bedacht zich dat er op de boerderij waarschijnlijk flink wat muizen rondliepen en dat een kat hem kon helpen om deze te laten verdwijnen. Thomas wilde graag een boerderij zonder muizen en dus kocht hij een mooi zwart katje met prachtige groene ogen.

Oink, Oink

Alhoewel hij al flink beladen was, had Thomas het gevoel dat er nog wat ontbrak. Een speciaal dier die hem zou vergezellen en zijn vriend zou zijn in deze nieuwe etappe van zijn leven. Na een wandeling over de markt vond hij geen enkel dier dat hem overtuigde, totdat hij een nieuw pad in ging en opeens een vreemd roze diertje zag staan.

Het dier had weinig haar en een merkwaardig snoetje en een staartje zoals hij die nog nooit had gezien. Hij naderde de marktkraam en vroeg, *Wat is dat voor dier? Ik heb er nog nooit zo een gezien*'. De koopman antwoordde, *Eerlijk gezegd heb ik geen idee, het is een dier dat nieuw is in dit land en ik heb er maar een paar te koop*'.

Thomas was verbaasd en vroeg de koopman, *Wat eten ze? Wat is hun nut? Geven ze melk? Leggen ze eieren?*' en *Waarom maakt het zo een vreemd 'oink, oink' geluid?*'.

De marktkoopman wist een aantal van de vragen te beantwoorden. Hij wist dat het dier eikeltjes at, dat het geen melk gaf en ook geen eieren legde maar verder wist hij ook niet veel over deze speciale dieren.

Zodra Thomas het woord *'eikeltjes'* hoorde dacht hij meteen *'Wat een toeval!'*. Dit dier een ideale koop zou zijn. Op de boerderij stonden een aantal grote eikenbomen die dikke glimmende eikeltjes produceerde en voor dit dier konden ze als voedsel gebruikt worden. Bovendien was Thomas betoverd door het ronde snoetje, de grote oren en het kleine krulstaartje. Ook het zachte *'oink, oink'* geluid kreeg hij niet meer uit zijn hoofd. Uiteindelijk kocht Thomas een van de vreemde dieren.

Samen met al zijn nieuwe dieren begon hij aan zijn tocht terug naar de boerderij waar zijn vrouw Miranda ongeduldig afwachtte om de zien welke dieren hij had meegenomen.

Toen hij thuis aankwam vertelde Thomas over zijn fantastische avontuur op de markt en hij toonde de kippen, de schapen en het katje die hij had gekocht. Miranda was zeer tevreden met al deze dieren, want nu hadden ze een bron van eieren en zachte wol. Miranda was verschrikkelijk bang voor muizen en was erg blij met het kleine katje.

Opeens bewoog Miranda haar neus en merkte een vreemde geur. *'Arghhh! wat een nare geur, wat heb je in die kist waar dat rare 'oink, oink' geluid uit komt?'*, zei ze. Hierna toonde Thomas zijn nieuwe vriend.

Miranda bekeek hem met afschuw en vroeg, *'Wat voor dier is dat?'*, waarna Thomas met een glimlach antwoordde, *'Het is een erg merkwaardig dier waar men weinig over weet maar ik weet zeker dat we samen met dit dier erg gelukkig zullen zijn. Ik noem hem Valentijn.'*

Miranda was niet zo blij met de slechte aankoop van haar man en ze ondervroeg hem over de voordelen van het 'beest'. *'Het legt geen eieren, heeft geen wol, geeft geen melk. Wat is het nut?'*

Opeens beseft Miranda dat haar man was vergeten om een paar koeien te kopen. Zonder koeien zouden ze geen verse melk hebben iedere ochtend en de melk konden ze ook goed gebruiken om lekkere kaas te maken.

Miranda vertelde Thomas dat hij het roze stinkende dier maar moest terugbrengen en hem moest ruilen voor een melkkoe. Thomas was het hier niet mee eens maar beloofde Miranda dat hij de volgende ochtend weer naar de markt zou gaan om zijn vriend Valentijn terug te brengen en een koe te kopen.

De ruil

De volgende dag stond Thomas al vroeg op, stopte zijn vriend met zijn roze huidje in een kistje en vertrok in de richting van de markt. Uit de kist stak zijn gewentelde staartje en tijdens de gehele tocht beluisterde hij zijn zoete gezang *'oink, oink'*.

Eenmaal op de markt zocht hij langs alle paden maar hij kon de marktkraam niet meer vinden. Ook hoorde hij geen enkel *'oink, oink'* geluid, alleen maar het geluid van zijn vriend Valentijn. Maar hij gaf niet op en hij moest en zou de koopman die hem het roze diertje verkocht had vinden. Zo zocht hij en zocht hij en uiteindelijk vond hij hem.

Hij naderde de marktkraam maar zag geen enkel roze dier. De marktkoopman verkocht nu andere dieren. Hij had dikke konijnen, kwakende eenden en grote koeien. *'Hoera, koeien!'*. Thomas was erg blij dat de marktkoopman nu koeien had, want nu zou het plan van Miranda, om Valentijn te ruilen voor een koe, kunnen werken.

Thomas begon met uitleggen waarom hij het roze diertje niet op zijn boerderij kon houden, omdat zijn vrouw dit niet wilde. Meer dan 10 minuten was hij aan het uitleggen hoe moeilijk het was voor hem om het roze diertje te houden en dat het een lastige situatie was maar dat zijn vrouw Miranda erg duidelijk was met haar besluit.

De marktkoopman luisterde aandachtig maar moest uiteindelijk vertellen dat hij niet kan helpen. Hij had geen roze diertjes meer en kon deze niet terugnemen. Maar als goedmakertje bood hij hem een grote korting aan als hij een koe zou kopen. Thomas probeerde nogmaals de marktkoopman te overtuigen maar het lukte niet om hem van gedachte te veranderen. Uiteindelijk besloot Thomas een koe te kopen maar hij nam ook Valentijn in zijn kistje weer mee naar huis.

Tijdens de tocht was Thomas erg ongerust. Tijdens iedere stap probeerde hij een oplossing te bedenken voor zijn probleem met Valentijn. Hij bedacht zich dat het beste idee was om zijn vriend vrij te laten. Hij haalde hem uit zijn kistje en vertelde hem om te rennen en te genieten van zijn vrijheid maar Valentijn bleef aan de zijde van Thomas staan.

Thomas liep verder en versnelde zijn pas, om weg te komen van zijn roze vriend maar het bleek onmogelijk. Valentijn rende en rende op zijn korte pootjes om zijn vriend Thomas niet kwijt te raken. Thomas kon het niet over zijn hart kan krijgen het diertje achter te laten en had geen andere optie dan om zijn vriend Valentijn maar mee naar huis te nemen.

Zodra Thomas op de boerderij aankwam bouwde hij snel een schuurtje van hout op een afgelegen stukje van de boerderij. Uiteraard zonder dat Miranda het zag. Hij bedacht zich dat Valentijn in het schuurtje kon blijven en iedere avond bracht hij hem een mand met verse eikeltjes om op te eten. In ruil zou Valentijn nooit uit het schuurtje mogen. Thomas legde het plan uit aan Valentijn en deze was erg blij met de oplossing en accepteerde de voorwaarden.

Uiteraard wist Miranda niets van het plan. Zij dacht dat Thomas dat rare roze dier had geruild voor een grote melkkoe maar iedere avond als Miranda naar bed ging zocht Thomas op de boerderij de lekkerste eikeltjes die van de bomen gevallen waren en bracht deze naar zijn trouwe vriend Valentijn.

Valentijn was erg gelukkig in zijn schuurtje waar hij de hele dag speelde en eikeltjes at. Hij groeide en groeide en het schuurtje leek steeds kleiner te worden.

Op een dag stond Valentijn op en naderde de deur van zijn schuurtje die een klein beetje open stond. Precies op dat moment raakte een zonnestraal zijn pootje en direct merkte hij een sensationele kriebeling die zich door zijn hele lichaam begaf.

De zon voelde heerlijk warm en hij kon zich niet beheersen en besloot ook zijn andere pootje in de zon te houden en hierna zijn snuitje en beetje bij beetje bewoog hij naar buiten totdat hij helemaal in de zon stond met zijn pootjes in het zachte gras van de boerderij.

Oh, nee! Miranda had door het raam het roze dier zien rondlopen en gilde het uit.

Thomas, die in de stallen aan het werk was, hoort de gil van Miranda en rende snel naar de boerderij om te kijken wat er aan de hand was. Al snel zag hij Valentijn buiten genieten van zijn vrijheid, lekker liggend in de zon de frisse lucht ademend. Thomas keek ook in de richting van de boerderij en zag daar het gezicht van Miranda, rood van woede en met een trillende kaak.

Thomas wist niet wat hij moest doen. In zijn hart was hij blij voor Valentijn, die hij zag genieten van zijn vrijheid. Maar ook was hij triest omdat zijn vrouw furieus was over de aanwezigheid van Valentijn.

Uiteindelijk was het voor Miranda onmogelijk om met Valentijn samen op de boerderij te leven en moest hij de boerderij verlaten.

Floor

Valentijn was erg triest dat hij zijn vriend Thomas moest verlaten maar na het proeven van de vrijheid en de zoet warme zon had hij zin gekregen om een nieuw avontuur te beleven in de frisse lucht.

Op het moment van afscheid bracht Thomas zijn vriend Valentijn naar de toegangspoort van de boerderij, waar ze met een zachte omhelzing, in de hoop elkaar snel weer te zien, afscheid namen.

Thomas gaf met pijn in zijn hart en een traan in zijn oog een laatste zak eikeltjes aan Valentijn en keek toe hoe hij beetje bij beetje steeds verder van de boerderij wandelde.

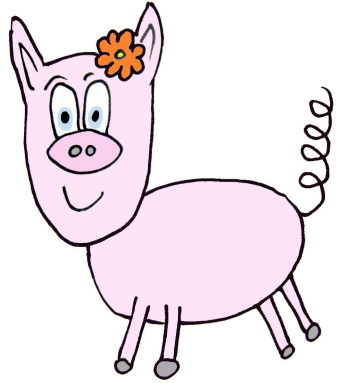
Valentijn had geen idee waar hij heen kon gaan en hij kon zich niet meer herinneren hoe was om vrij te zijn. Verward en overdonderd door de groene velden begon hij doelloos te lopen.

Na een paar dagen kwam hij gedesoriënteerd aan in een klein dorpje dat bekend overkwam. Hij liep het dorp binnen en zag een huisje verhuld in de bosjes.

Het huisje was groen en had grote ramen en de tuin stond vol met witte madeliefjes. In het huis zag Valentijn een aantrekkelijk sexy silhouet. Zijn krulstaartje ging als vanzelf omhoog en hij voelde een vreemde kriebeling in zijn buik. Het enige wat hij kon doen was aankloppen aan de deur. *'Tik, tik, tik!'*

Niemand deed open en de deur bleef dicht. Het silhouet verdween snel en het enige wat hij hoorde was een akelige stilte. Valentijn kon niet geloven dat het silhouet dat hij gezien had alleen zijn verbeelding was geweest. Hij bleef in de buurt van het huis en liep een aantal rondjes om het huis heen maar op geen enkel moment hoorde hij geluid. Het bleef doodstil en toen Valentijn moe was besloot hij om tussen de zachte margerietjes te gaan slapen.

De volgende morgen toen hij tijdens het ontwaken zijn ogen opende zag hij prachtige silhouet pal naast hem staan. En het zei, *'Hallo, mijn naam is Floor, wat doe je hier?'*

Valentijn, bedweld door haar schoonheid, kon nauwelijks een woord uitbrengen. Stotterend vertelde hij haar zijn verhaal. Hierna nodigde Floor hem uit naar binnen te gaan. Eenmaal binnen in het huis van Floor vertelde ze dat het buiten gevaarlijk was. *In alle omliggende dorpen zijn ze begonnen met de Slacht'.*

Valentijn had nog nooit gehoord van dat woord. *'Wat is de slacht?'*, vroeg hij onschuldig. Floor, verbaasd dat Valentijn niet wist waarover zij sprak, begon het uit te leggen. *'Wij zijn varkens, zeer waardevolle nuttige dieren want ons vlees is smakelijk en sappig. Ieder deel van ons lichaam is geschikt om op te eten, onze oren, onze poten, onze neus, onze dijen, onze ribben.'*

Valentijn kon niet geloven wat hij hoorde. Hij was weg gestuurd van de boerderij omdat hij een nutteloos en stinkend dier zou zijn en nu, plotseling, was hij een bedreigd dier vanwege zijn smakelijke vlees. Denkend aan zijn ribbetjes op de barbecue begon zijn hele lichaam te trillen.

Na zijn situatie te hebben overwogen besloot hij zich samen met Floor te verbergen in het groene huisje aan de rand van het bos.

Floor legde uit dat hij de deur voor niemand mocht openen en dat hij ten alle tijden voorzichtig moest zijn en niet te veel geluid mocht maken. In het huis hadden ze voedsel voor enkele maanden, zodat ze zonder problemen konden wachten op het voorjaar. Tegen die tijd zou de Slacht over zijn en zouden ze weer veilig zijn.

Herman

Ondertussen was Thomas nog steeds erg verdrietig over het verlies van zijn goede vriend. Hij had slapeloze nachten doordat hij alleen maar kon denken over wat er gebeurd zou zijn met Valentijn. Door zijn raam zag hij de eikenbomen vol met grote glimmende eikels die niemand at en hij haalde zijn hart op.

Thomas maakte elke middag een wandeling door de omliggende dorpen, in de hoop Valentijn tegen te komen maar zonder ooit maar een glimp van Valentijn op te vangen.

Op een middag ontmoette hij een andere jonge boer genaamd Herman. Zij spraken over hun boerderijen en Thomas kon het niet helpen om te vragen of Herman een vreemd roze dier met krullende staart had gezien.

Herman was verrast door de vreemde beschrijving en vroeg verbaasd, *‘Je bedoelt een varken?’*. Thomas wist niet wat een varken was en drong erop aan dat het een heel vreemd dier was waarvan hij de naam niet wist. Herman was zeker dat het een varken was. *‘Een roze diertje met een platte snuit en een krulstaartje, dat is een varken!’*. Om te bevestigen dat het een varken was stelde hij aan Thomas voor om hem te vergezellen naar zijn boerderij.

Thomas aanvaardde de uitnodiging en ze gingen samen naar de boerderij van Herman. Hij had eenden, kippen, schapen, paarden, koeien en achterin de boerderij had hij tientallen van de ‘roze dieren’, waarover Thomas had gesproken.

Zijn ogen werden groter en hij kon niet geloven wat hij zag. Hij kon het niet helpen om te kijken of zijn vriend Valentijn een van de roze dieren was maar hij zat er niet tussen. Thomas kon bijna niet stoppen om alles over de varkens aan Herman te vragen.

Herman verklaarde dat de dieren erg lekker waren en de laatste tijd flink wat geld waard waren. Zeer verbaasd vroeg hij aan Thomas hoe hij zijn varken had laten ontsnappen. Thomas legde uit dat zijn vrouw Miranda deze dieren haatte omdat het vieze dieren waren die geen nut hadden op de boerderij. Herman vroeg aan Thomas, *‘Wil je je vrouw van gedachten veranderen?’*. Zonder aarzeling antwoordde Thomas met een luid en volmondig *Ja’*.

Herman nodigde Thomas en zijn vrouw Miranda uit voor een etentje op zijn boerderij. Herman was ervan overtuigd dat als Miranda het sappige vlees van een varken zou proberen dat ze voor de rest van haar leven van mening zou veranderen.

Thomas vond het een heel goed idee en liep opgewonden naar huis, want het was inmiddels donker. Thuis begon Miranda zich al zorgen te maken maar ze was blij toen ze Thomas zag verschijnen.

Thomas, ademloos, begon direct alles wat er die middag was gebeurt te vertellen. Hij vertelde Miranda wat voor dier Valentijn was en dat varkens zeer waardevol en zeer smakelijk waren. Ook vertelde hij dat zijn vriend Herman hen had uitgenodigd voor een etentje om het varkensvlees eens te proberen. Miranda was geschokt door het idee van het eten van een vies en stinkend dier maar ze was ook nieuwsgierig en na wat wikken en wegen accepteerde ze de uitnodiging.

De volgende avond gingen Thomas en Miranda naar de boerderij van Herman voor het etentje. Al voor de deur merkte ze de heerlijke geur die om het huis hing. Ze namen plaats aan de tafel en Herman bood ze een haast oneindige verscheidenheid aan verschillende gerechten aan.

Ze probeerde een grote schaal met Iberische ham met een buitengewoon rijke smaak. Gesmoorde ribbetjes uit de gril, sappige gemarineerde kotelet, worst, spek en nog veel meer lekkers.

Miranda kon het niet geloven en ze kon niet stoppen met eten. Ieder gerecht leek nog lekkerder dan het vorige en Miranda was verbaast door de verscheidenheid aan smaken.

Thomas kon nauwelijks naar al dat eten op de tafel kijken. Hij moest er niet aan denken dat een van die stukken vlees van zijn vriend Valentijn zou kunnen zijn. Hij had een brok in zijn keel en kon de hele avond niet eens een klein hapje eten.

Miranda was zeker van gedachten veranderd. Ze was verbaasd met de hoeveelheid producten die gemaakt konden worden van een varken. Hierna was haar interesse niet te stuiten en kon ze niet stoppen om Herman alles te vragen over de zorg en opbrengsten van varkens.

Herman legde allerlei zaken over een varken uit. Hoeveel een varken moest wegen voordat het geslacht kon worden, welk voedsel het beste was en hoe een varken verzorgd moest worden. Miranda herinnerde zich Valentijn en ze begon te dagdromen over zijn lekkere ribbetjes, sappige worsten, *‘jam jam!’*.

Tijdens het etentje bleef Miranda aan dringen dat ze moesten proberen om Valentijn te vinden. Thomas begon het ergste te denken. Hij wist nu dat als ze Valentijn zouden vinden, Miranda hem zeker op zou willen eten. Zijn vriend was in gevaar!

Na het etentje besloten Miranda en Thomas naar huis te wandelen. Zodoende kon Miranda, die heel veel gegeten had, haar eten laten zakken. Echter, de arme Thomas wandelde met een lege maag en een zwaar hart. Ze liepen meer dan een uur over allerlei paden langs onbekende dorpen.

Het was een hele mooie tocht totdat Thomas plots aan het einde van een bochtige straat een vreemd licht zag. Hij vestigde zijn blik op een raam en herkende direct een vertrouwd silhouet. Een krulstaartje dat alleen van zijn vriend Valentijn kon zijn!

Alhoewel Thomas nauwelijks zijn emoties kon bevatten koos hij er toch voor om niets te zeggen tegen Miranda.

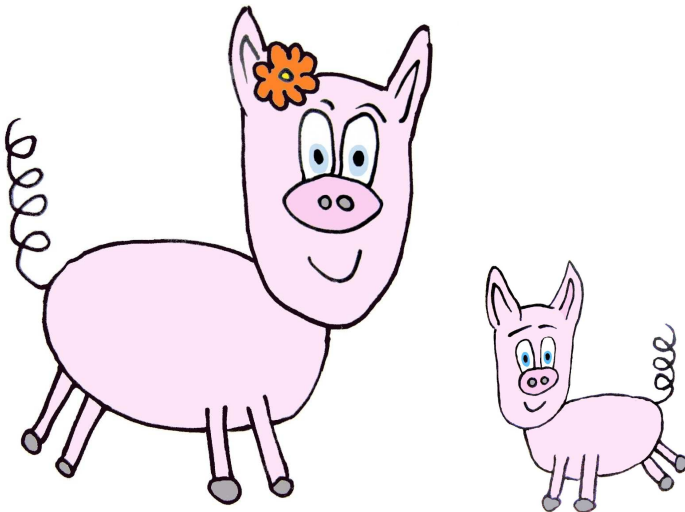
Gevonden

Toen ze thuis kwamen ging Miranda meteen naar bed want ze was moe van de lange wandeltocht. Thomas wachtte een paar minuten totdat Miranda sliep en daarna ging hij er vandoor. Op zoek naar zijn vriend Valentijn. Hij rende en rende, totdat hij bij het huis aankwam waar hij het silhouet gezien had.

Hij klopte rustig op de deur maar niemand antwoordde. Thomas klopte nog een keer en nog een keer totdat plotseling Valentijn uit het raam sprong, zo in de armen van Thomas. In een stevige omhelzing draaide ze rondjes van geluk. Zo blij waren ze om weer samen te zijn dat ze niet meer gescheiden konden worden.

Thomas, buiten adem door emoties, vertelde dat in de dorpen in de buurt de slacht was begonnen en dat Valentijn in gevaar was.

Valentijn liet hem zijn zin af te maken en zei, *‘Maak je geen zorgen, ik wist het al en ben op mijn hoede. Maar ik heb je iets belangrijkers te vertellen’*, en hij riep Floor. Floor liep angstig naar de deur. Naast haar stond een mooi klein biggetje van maar een paar dagen oud. *‘Dit is mijn vrouw Floor en ons zoontje Alex’*, verklaarde Valentijn. Thomas kreeg van emotie tranen in zijn ogen en hij omarmde het hele gezin.

Thomas, nu zekerder dan ooit, wist dat de varkens niet in het huis konden blijven want ze waren omringt door jagers op zoek naar varkens. Thomas stelde voor dat ze allemaal naar zijn boerderij gaan, waar hij ze kon beschermen en ze alles kon geven wat ze nodig hebben.

Valentijn vond het erg jammer om zijn huisje aan het rand van het bos te verlaten maar hij wist dat hij en zijn gezin op de boerderij van Thomas gelukkiger zouden zijn. Ten slotte vertrokken ze midden in de nacht naar de boerderij van Thomas.

Thomas maakte de oude schuur een stuk groter en raapte een grote zak met eikeltjes bij elkaar. Valentijn, Floor en het biggetje waren erg gelukkig.

Miranda wist niet dat de varkens op de boerderij waren en dit moest zo blijven, zodat Valentijn en zijn familie veilig zouden zijn. Valentijn, Floor en de baby beloofde dat ze alleen in de nacht naar buiten zouden gaan zodat Miranda ze niet zou zien.

Dit plan werkte gedurende een paar maanden hartstikke goed maar uiteindelijk kon Miranda een nacht niet slapen en ging ze voor een wandeling naar buiten.

In de verte dacht ze drie varkens te zien. Ze kon het niet geloven. Was het haar verbeelding? Was ze zo enthousiast geworden over heb hebben van haar eigen varkens en het stukje bij beetje opeten hiervan dat ze nu haar ogen niet kon geloven?

Ontdekt

Miranda liep in de richting van de varkens en kwam dichterbij, totdat ze opeens Valentijn herkende. Er verscheen een grote glimlach op haar gezicht en van een afstandje schreeuwde ze, *Valentijn, vriend! Welkom thuis! Hoe is het met je?*. Valentijn was erg bang en wist niet wat te antwoorden.

Thomas was wakker geworden van het geschreeuw en rende om te zien wat er gebeurde. Oh nee! Miranda had de varkens gezien.

Om Miranda niet kwaad te maken deed Thomas net alsof het voor hem ook een verrassing was om de varkens weer te zien. Miranda had gelukkig helemaal niets door. Ze was veels te blij dat ze nu drie varkens op haar boerderij had.

Miranda bood de varkens vriendelijk aan om op de boerderij te verblijven waar ze alle eikeltjes die ze maar wilde konden opeten. Uiteindelijk aanvaarde Valentijn, Floor en het biggetje trillend van angst haar aanbod.

Na zoveel emoties probeerde iedereen weer te gaan slapen. Miranda bracht de hele nacht door met het maken van plannen. Thomas was de hele nacht aan het woelen denkende over een oplossing en de bange varkens raakte maar met moeite in slaap.

Al na een paar dagen had Miranda een plan bedacht. *'Thomas!'*, riep ze en vertelde dat ze één van de varkens op wilde eten. Miranda vond het varkensvlees zo lekker dat ze een varken moest en zou slachten.

Thomas mocht kiezen, Valentijn, Floor of het biggetje. Voor Thomas was het een verschrikkelijke opgave. Hij was van de varkens gaan houden en wilde absoluut geen enkel varken opeten, maar voor Miranda was het een heldere zaak. Ze gaf Thomas een week bedenktijd en dan moest en zou er een varken geslacht en opgegeten worden.

Die week had Thomas erg veel slapeloze nachten. Hij kon geen keus maken en iedere keer als hij de eikeltjes naar zijn varkens bracht voelde hij zich verschrikkelijk. Ook de varkens waren zeer ongerust. Ze wisten wat er ging gebeuren maar wilde niet vertrekken, want uiteindelijk zouden ze als gezinnetje opvallen en dan liepen ze allemaal gevaar. Ook wilde ze het hart van Thomas niet breken.

Uiteindelijk is het de avond voordat een van de varkens geslacht moest worden. Miranda had het water al in de mond en vertelde Thomas dat hij nu echt een keus moest maken. Miranda zei, *‘Valentijn is een goede optie, want hij weegt inmiddels meer dan 150 kilo. Dat is een enorme hoeveelheid vlees. Ook Floor is een goede optie, want het vlees van een vrouwtjes varken is heerlijk mals. Ook het biggetje Alex kunnen we slachten’*, zei Miranda, *‘want die is het meest mals en het aller lekkerst’*.

De dag van de slacht was Miranda resoluut. Ze stopte een scherp mes in de handen van Thomas en samen liepen ze richting het schuurtje waar de varkens verbleven. Eenmaal aangekomen wachtte er een grote verrassing. Er was geen varken te bekennen.

De varkens waren als sneeuw voor de zon verdwenen. Miranda begon de boerderij te doorzoeken. Ieder veldje, hok, schuur en alle kamers van het huis maar ze vond geen enkel varken.

Ook Thomas was verbaast en beloofde haar dat hij van niets wist. Hij had wederom zijn vrienden verloren en had geen idee over wat er gebeurt was.

Verdwenen

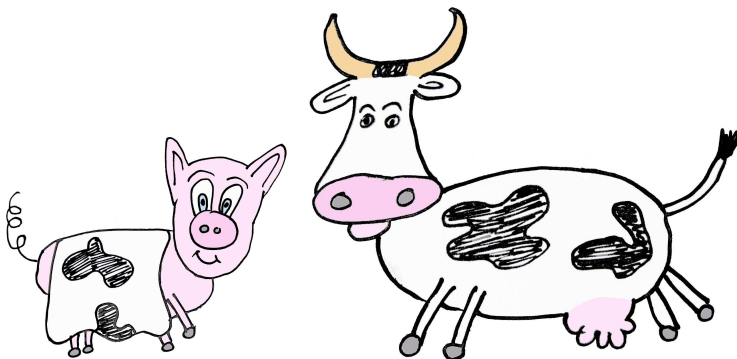
Miranda had het helemaal gehad. Ze wilde niets meer weten over varkens. Wat een verschrikkelijke dieren die zomaar in het niets verdwijnen. Thomas deed nog een poging om zijn vrienden te vinden, zonder dat Miranda het merkte maar ook hij vond geen spoor van de varkens.

Ze waren met de noorderzon vertrokken, zo leek het. Thomas kon alleen maar hopen dat ze ergens veilig waren.

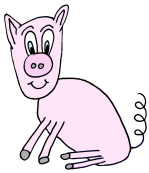
Maar de volgende dag merkte Thomas iets vreemds. Er liepen drie koeien extra op het land. Thomas liep wat dichterbij en bekeek ze eens goed en er verscheen een hele grote lach op zijn gezicht. Het waren de varkens die zich vermomd hadden!

Iedere dag vermomde de varkens zich als een koe en genoten ze in het open veld van de zon en het zachte gras.

Iedere avond keerde ze terug naar hun schuurtje waar Thomas ze heerlijke eikeltjes bracht en ze samen tot de volgende ochtend feest vierde.

Zo eindigt dit verhaal. Valentijn, Floor en het
biggetje Alex leefde nog lang en gelukkig.
Thomas werd een heel succesvolle boer met hart
voor zijn dieren en Miranda vergat uiteindelijk de
varkens en heeft nooit iets in de gaten gehad.

Thomas en Valentijn

Copyright 2011, Ana Sánchez de Abajo en Adrie Berg

Geschreven door: Adrie Berg

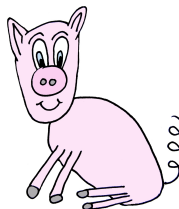
Idee: Ana Sánchez de Abajo

Realizatie: Adrie Berg

Inspiratie: Griekenland, November 2010

Thomas en Valentijn

Een hartverwarmend sprookje over Thomas, een moedige jonge boer, die een vriendschap opbouwt met een vreemd onbekend dier. Maar... zijn vrouw heeft andere plannen.

Een verhaal over verlies, intrige, liefde, wanhoop en geluk. Een nieuwe klassieker om aan uw kinderen voor te lezen welke ze keer op keer zullen willen horen.

Een elegant, traditioneel verhaal dat u zal doen afvragen waarom het niet eerder geschreven is.

Auteurs

Adrie Berg is een Nederlandse ingenieur in de informatietechnologie met een positieve instelling die effectief zijn ideeën conceptualiseert. Zijn achtergrond faciliteert een gestructureerde gedachtegang. Zijn bezielde schrijfstijl is vloeiend, helder, direct en met gratie. Zijn vaardigheid wordt soms overschaduwd door zijn neiging om tevreden te zijn met imperfectie.

Ana Sánchez de Abajo is een Spaans biochemisch wetenschapper met een fenomenaal voorstellings-vermogen en munt uit door buiten de gebaande paden te denken. Haar schrijfstijl is betrokken, inventief, overvloedig en poëtisch. Haar talent om een haarscherp begrip van sociale structuren te vertalen naar het geschreven woord wordt versterkt door haar sterke natuurlijke verlangen naar perfectie.

De combinatie van deze soms contrasterende stijlen heeft geresulteerd in een zeer vruchtbaar resultaat. Een eenwording dat plaats geeft aan een prachtige dramatische compositie. Samen presenteren deze auteurs dit bijna exemplarische sprookje over Thomas en zijn vriend dat de lezer zal raken als nooit eerder.

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd. Alle rechten voorbehouden.